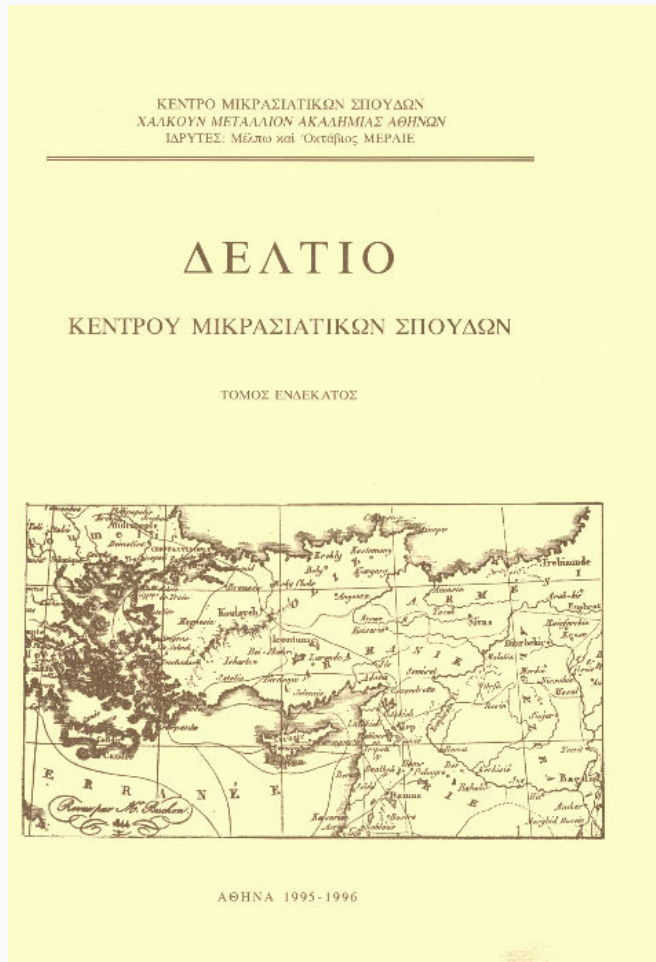

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 11 (1995)

Το περιοδικό missionary herald: Μια αθησαύριστη πηγή για την ιστορία του Μικρασιατικού ελληνισμού

Κωνσταντίνα Κισκήρα

doi: [10.12681/deltiokms.51](https://doi.org/10.12681/deltiokms.51)

Copyright © 2015, Κωνσταντίνα Κισκήρα

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κισκήρα Κ. (1995). Το περιοδικό missionary herald: Μια αθησαύριστη πηγή για την ιστορία του Μικρασιατικού ελληνισμού. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 11, 119–123. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.51>

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ *MISSIONARY HERALD*
ΜΙΑ ΑΘΗΣΑΥΡΙΣΤΗ ΠΗΓΗ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

1. *Ἡ ἱστορία τῆς Α.Β.С.С.М.*

Ἡ American Board of Commissioners for Foreign Missions (Α.Β.С.С.М.: Ἀμερικανική Ἐπιτροπὴ Ἐντολοδόχων γιὰ Ἐξωτερικὲς Ἱεραποστολές) ἰδρύθηκε στὰ 1810 στὸ Bradford τῆς Μασσαχουσέτης (Νέα Ἀγγλία) ἀπὸ μιὰ μικρὴ ὁμάδα φανατικῶν σπουδαστῶν τῆς νεοσύστατης τότε Θεολογικῆς Σχολῆς Andover (Andover Seminary). Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἰδρυτές τῆς ἀνῆκαν στὴν Προτεστάντικὴ Καλβινιστικὴ Ἐκκλησία τῶν Congregationalists, ἐνῶ δυὸ χρόνια ἀργότερα (1812) ἡ Α.Β.С.С.М. —μὲ ἔδρα πλέον τὴ Βοστώνη— ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὴν Πολιτεία τῆς Μασσαχουσέτης ὡς θρησκευτικὴ «ἐταιρεία», ἐκπρόσωπος τῆς «ἔνωσης» τῶν τριῶν Καλβινιστικῶν Ἐκκλησιῶν Congregationalists, Presbyterians (Πρεσβυτεριανὴ) καὶ Reformed (Μεταρρυθμισμένοι). Τὸ ἐκκλησιαστικὸ αὐτὸ ὄργανο ἐνισχυόταν οἰκονομικὰ κυρίως ἀπὸ τὶς εἰσφορὲς τῶν πιστῶν ὁπαδῶν τῶν τριῶν αὐτῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ 1870, μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν Πρεσβυτεριανῶν καὶ ὀρισμένων ἀπὸ τὶς Μεταρρυθμισμένες Ἐκκλησίες, ἡ Α.Β.С.С.М. περνάει καὶ πάλι ἀποκλειστικὰ στὰ χέρια τῶν Congregationalists.

Οἱ δραστηριότητες τῆς American Board κράτησαν ἀπὸ τὸ 1812 ἕως τὸ 1931. Τὴ χρονιά ἐκείνη ἐνωματώθηκε σὲ μιὰ ἄλλη «ἔνωση» Προτεστάντικῶν Ἐκκλησιῶν τὴν United Church Board For World Ministries (U.C.B.W.M.). Τὸ νέο αὐτὸ σχῆμα συνεχίζει τὴ δραστηριότητά του ὡς τὶς μέρες μας στὴ Μέση Ἀνατολή.

Ἡ American Board ἦταν ἡ πρώτη ἀμερικάνικη ἱεραποστολικὴ «ἐταιρεία» ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ ἥπειρο —σ' αὐτὴν ὀφείλεται, ἤδη ἀπὸ τὸ 1817, ὁ ἐκχριστιανισμὸς ἰνδιάνικων φυλῶν (Cherokees, Choctaws κ.ἄ.) στὴν Βόρεια Ἀμερική— ἐπέξτεινε τὶς δραστηριότητές της καὶ σὲ ἄλλες ἡπείρους: Εὐρώπη, Ἀσία, Ἀφρική, νησιὰ Εἰρηνικοῦ (Πολυνησία, Χαβάη, Μικρονησία). Στὰ 1812 ἰδρύεται ὁ πρῶτος ἱεραποστολικὸς σταθμὸς τῆς στίς Ἰνδίες (Marathas of Western India). Ἀπὸ τὸ 1819 ἕως τὸ 1834 οἱ ἱεραπόστολοι τῆς American Board ἐξερεύνησαν τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολή, ὅπου καὶ ἱδρυ-

σαν τις ἑξῆς ιεραποστολές: 1) Palestine Mission (1819, ιεραπόστολοι οἱ Levi Parsons καὶ Pliny Fisk). 2) Syrian Mission (1823, ιεραπόστολοι οἱ W. Goodell καὶ Isaac Bird). 3) Armenian Mission (1830, ιεραπόστολοι οἱ Eli Smith καὶ H.G.O. Dwight). 4) Mission to Greece (1831, ὁ ιεραπόστολος Ἰωνᾶς Κίγκκ, Jonas King). 5) Nestorian Mission (ΝΑ Περσία 1834, ὁ ιεραπόστολος J. Perkins). Στὰ Βαλκάνια οἱ προσπάθειες προσηλυτισμοῦ στοὺς Βουλγάρους χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 1858 καὶ ἀπὸ τὸ 1889 στοὺς Ἀλβανούς.

Τὸ προσηλυτιστικὸ ἔργο τῆς American Board δὲ σημείωσε οὐσιαστικὴ ἐπιτυχία σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ μορφωτικὸ (σχολεῖα, ἐκδόσεις) καὶ τὸ φιλανθρωπικὸ τῆς ἔργο. Μὲ τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα οἱ 400 ιεραπόστολοι — ἀπὸ αὐτοὺς οἱ 250 ἦταν γυναῖκες— εἶχαν προσηλυτίσει μόνον 17.000 ὁπαδοὺς στὸ σύνολο τῶν ιεραποστολῶν τους.

Πρωταρχικὸς στόχος τῆς American Board ἦταν ἡ διδασκαλία τοῦ «Καθαροῦ» Εὐαγγελίου (Pure Gospel) στοὺς Ἑθνικοὺς (heathen) ἀνὰ τὸν κόσμο: εἰδωλολάτρες, Ἑβραίους, Μουσουλμάνους. Ὅμως οἱ πρῶτοι ιεραπόστολοι (Pl. Fisk καὶ L. Parsons) ποὺ ἔφτασαν στὴν Παλαιστίνη τὸ 1819 γιὰ νὰ προσηλυτίσουν τοὺς Ἑβραίους γρήγορα ἀντελήφθηκαν ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀνέφικτο. Ἐξίσου ἀνέφικτος στάθηκε καὶ ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Μουσουλμάνων, τῶν ὁποίων ἡ θρησκεία ὀριζε ὡς ποινὴ ἀποστασίας τὸν θάνατο. Ἐτσι στὰ 1830 οἱ ιεραπόστολοι ἀποφάσισαν νὰ στραφοῦν καὶ στὶς ἀρχαῖες Ἀνατολικὲς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες, δηλαδὴ στὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἀρμενίων, στοὺς Ἀραβο-ορθόδοξους Σύρους-Ἰακωβίτες καὶ Νεστοριανοὺς τῆς Μεσοποταμίας. Οἱ θεωρητικοὶ τῆς American Board εὐελπιστοῦσαν ὅτι ἡ ἀνανέωση τῶν «ἀποστεωμένων» (nominal christians) —κατὰ τὴν ἔκφρασή τους— χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς θὰ ἐπηρέαζε στὴ συνέχεια σαφῶς Μουσουλμάνους καὶ Ἑβραίους.

Οἱ προσηλυτιστικὲς δραστηριότητες τῆς American Board συμπληρώνονται καὶ ἀπὸ ἕνα πλούσιο ἐκδοτικὸ ἔργο. Οἱ ἐκδόσεις στὰ ἀγγλικά καὶ σὲ ἄλλες 40 γλώσσες ἢ διαλέκτους ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἐφημερίδες, περιοδικὰ γιὰ ἐνήλικες καὶ παιδιὰ, σχολικὰ ἐγχειρίδια, θεολογικὰ βιβλία, Κατηχήσεις, ἀπομνημονεύματα καὶ κηρύγματα τῶν ιεραποστολῶν, χάρτες καὶ ἄλλα. Τυπώνονταν σὲ διάφορα τυπογραφεῖα τῆς Βοστώνης (π.χ. Pilgrim Press κ.ἄ.) ἢ σὲ τυπογραφεῖα τῶν ἐγχώρων ιεραποστολικῶν σταθμῶν. Οἱ μεταφράσεις τῆς Βίβλου στὶς γλώσσες τῶν προσηλυτισθέντων γίνονταν ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ιεραποστόλους τῆς American Board, ἀλλὰ οἱ δαπάνες τῆς ἐκδόσής τους ἐπιβάρυναν πάντα τὶς ἀμερικάνικες καὶ ἀγγλικὲς Βιβλικὲς Ἐκδοτικὲς Ἑταιρεῖες: American Bible Society, American Tract Society ἢ τὴν British and Foreign Bible Society.

Γιὰ τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολὴ ἡ American Board διέθετε τυπογραφεῖο ποὺ ἔδρευε ἀρχικὰ στὴ Μάλτα ἀπὸ τὸ 1822 (Mediterranean Mission). Τὸ ἀρμενικὸ, ἑλληνικὸ καὶ τουρκικὸ τμῆμα τοῦ τυπογραφείου μεταφέρθηκαν στὴ Σμύρνη στὰ 1833 καὶ ὕστερα ἀπὸ ἄλλα 20 χρόνια στὴν Κωνσταντινούπολη. Τὸ ἀραβικὸ τμῆμα λειτούργησε μετὰ τὸ 1834 στὴ Βηρυττό.

2. Το περιοδικό *Missionary Herald* (1821-1932)

Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ περιοδικοῦ εἶναι *Missionary Herald for the Year [...] Containing the Proceedings of the American Board of Commissioners for Foreign Missions*. Στὰ χρόνια 1828-1922 ὁ τίτλος ἐμφανίζεται μὲ τὴν προσθήκη *with the View of Other Benevolent Operations* ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1933 (μετὰ τὴ συγχώνευση τῆς American Board στὴν «ένωση» U.C.B.W.M.) τροποποιεῖται σὲ *The Missionary Herald at Home and Abroad*. Ἡ προϊστορία ὁμῶς τοῦ περιοδικοῦ περιλαμβάνει καὶ τὰ δυὸ ἐκκλησιαστικά ἰδιωτικά περιοδικὰ *Missionary Magazine* (1803) καὶ *Panoplist* (1805), συγχωνευμένα ἀρχικὰ (1817) κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο *Panoplist-Missionary Herald* καὶ στὴ συνέχεια (1821), ὅταν πλέον τὸ περιοδικὸ γίνεται ἀποκλειστικὰ ὄργανο τῆς American Board, κάτω ἀπὸ τὸν τελικὸ τίτλο *Missionary Herald* (συνεχίζοντας ὡστόσο τὴν ἀρίθμηση ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἐκδόσεις). Τὸ περιοδικὸ τυπώνεται πάντα στὴν Βοστώνη, διαδοχικὰ σὲ τέσσερα τυπογραφεῖα, μὲ δαπάνες τῆς American Board.

Τὸ περιοδικὸ ἦταν μηνιαῖο. Κάθε τεῦχος ἀριθμοῦσε 32 σελίδες (δύο δεκαεξασέλιδα). Ἡ τιμὴ τοῦ τεύχους ἦταν 12 σέντς στὰ 1827 καὶ φτάνει μόλις τὰ 75 σέντς μετὰ ἀπὸ ἕναν αἰῶνα. Ἀπὸ τοὺς διαδοχικοὺς ἐκδότες τοῦ περιοδικοῦ τὸν 19ο αἰῶνα ἀξίζει νὰ μνημονευτοῦν οἱ δυὸ ἐξέχοντες πάστορες Rev. I. Worcester καὶ Rev. E. E. Strong.

Τὸ περιεχόμενο τοῦ περιοδικοῦ, ὅπως δηλώνεται καὶ ἀπὸ τὸν τίτλο, περιέχει τὴν ἱεραποστολικὴ δραστηριότητα τῆς American Board στὸ ἐσωτερικὸ (Η.Π.Α.) καὶ ἀνὰ τὸν κόσμο. Ἡ ἐνημέρωση τοῦ ἀναγνώστη γιὰ τὸ ἱεραποστολικὸ τῆς ἔργο βρίσκεται συνήθως κάτω ἀπὸ τὸ γενικὸ τίτλο: *Missions of the American Board*. Κάτω ἀπὸ τοὺς γενικοὺς τίτλους *Domestic Intelligence* καὶ *Foreign Intelligence* τὸ περιοδικὸ παρουσιάζει μιὰ γενικὴ εἰκόνα τῶν δραστηριοτήτων καὶ ἄλλων ἀμερικανικῶν καὶ ἀγγλικῶν Καλβινιστικῶν Ἐκκλησιῶν (π.χ. *American Baptist, Church Missionary Society*). Τὸ ὕλικό παρουσιάζει: 1) Ἀποσπάσματα ἀπὸ ἐπιστολές, ἡμερολόγια καὶ ἀναφορὲς τῶν ἱεραποστόλων, καθὼς καὶ τὶς ἐτήσιες ἀναφορὲς τῶν ἱεραποστολικῶν σταθμῶν καὶ τῶν τυπογραφείων τους (*Annual Reports*). Καταχωρεῖται μὲ τοὺς ὑπότιτλους: *Letters from Overseas, News from the Missions, Field Notes* ἄλλα καὶ *European Turkey Mission, Eastern Turkey Mission, Mission to Greece* κ.λπ. Τὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ περιέχουν πληροφορίες τόσο γιὰ τὸ προσηλυτιστικὸ, ὅσο καὶ γιὰ τὸ μορφωτικὸ (σχολεῖα, ἐκδόσεις) καὶ τὸ φιланθρωπικὸ ἔργο τῶν ἱεραποστόλων. 2) Κοινωνικὲς εἰδήσεις τῶν ἱεραποστόλων ἢ τῶν ἐγχώριων συνεργατῶν τους (γάμοι, κηδεῖες, νεκρολογίες). 3) Ἀπόψεις ἱεραποστόλων ἢ παστῶρων ἀπὸ Ἐκκλησίες ἢ ἀπόψεις ἀμερικανῶν καὶ ἀγγλῶν λαϊκῶν γιὰ τὸ ἔργο τῆς American Board. Τὰ κείμενα αὐτὰ εἶναι ἀναδημοσιεύσεις ἀπὸ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες (*American Quarterly Observer*,

Sunday Times, Orient κ.ά.). 4) Άποσπάσματα από τὰ ἐτήσια πρακτικά τῆς Ἐπιτροπῆς Πρόνοιας τῆς Ἱεραποστολῆς (Prudential Committee). 5) Ἐκθέσεις ἀμερικανῶν παστώρων καὶ ἱεραποστόλων γιὰ θέματα γενικοῦ χριστιανικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα πυκνάνουν καὶ τὰ ἔκθερα μὲ κοινωνικά καὶ ἐθνογραφικά θέματα γιὰ τὶς περιοχὲς καὶ τοὺς λαοὺς μὲ τοὺς ὁποίους οἱ ἱεραπόστολοι ἔρχονται σὲ ἐπαφή (μερικά εἶναι ἀποσπάσματα ἀπὸ δημοσιευμένες αὐτοβιογραφίες ἱεραποστόλων). Τέλος ἐμφανίζονται ἔκθερα μὲ εἰδικότερα θέματα (τὸ Anatolia College, τὸ τυπογραφεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ λιμὸς στὴν Κίνα τοῦ 1911 κ.ά.). Τὰ περισσότερα ἦταν συνήθως ἐνυπόγραφα κείμενα ἢ καταχωροῦνταν κάτω ἀπὸ τὴ στήλη Editorial Notes. 6) Ἀναλυτικοὶ πίνακες τῶν ἱεραποστολικῶν σταθμῶν καὶ ὑποσταθμῶν, μὲ τὶς χιλιομετρικὲς ἀποστάσεις, τὰ ὀνόματα τῶν ἱεραποστόλων, τὸν ἀριθμὸ ἀπὸ τοὺς ἐγχώριους συνεργάτες τους, τὸν ἀριθμὸ καὶ τὶς βαθμίδες τῶν σχολείων, τὸν ἀριθμὸ τῶν μαθητῶν, τὸν ἀριθμὸ τῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἐγγεγραμμένων μελῶν τους. 7) Γεωγραφικοὶ καὶ γεωφυσικοὶ χάρτες, λιθογραφίες ἀπὸ τοποθεσίες καί, μετὰ τὸ 1870, πολλὲς φωτογραφίες τῶν ἱεραποστόλων, τοῦ χώρου καὶ τῶν δραστηριοτήτων τους. 8) Ἀναλυτικοὶ κατάλογοι τῶν δωρητῶν τῆς American Board, οἱ ὁποῖοι καταχωροῦνταν ἀνελλιπῶς σὲ κάθε τεῦχος. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἀνάμεσα στοὺς δωρητὲς ἐμφανίζεται καὶ ἡ ἀγγλικὴ ὁργάνωση Turkish Missions Aid Society (Bible Lands Mission Aid Society) ποὺ ἐπιχορηγοῦσε συχνὰ τὸ ἔργο τῆς American Board στὴν Ἑγγὺς Ἀνατολή.

Σὲ ἰδιαίτερες σελίδες κάθε τεύχους στὴν πενταετία 1869-1873 τὸ *Missionary Herald* φιλοξένησε καὶ τὸ ἔργο τῶν γυναικῶν ἱεραποστόλων τῆς ὁμάδας Woman's Board of Missions, ποὺ εἶχαν συνεχὴ συνεργασία μὲ τὴν American Board. Μετὰ τὸ 1873 ἡ Woman's Board of Missions ἔθεσε σὲ κυκλοφορία δικό της μηνιαῖο περιοδικό, τὸ *Life and Light for Heathen Women*.

Οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν Ὄθωμανικὴ Αὐτοκρατορία στὰ χρόνια 1820-1922 καλύπτουν τὸ 25-30% περίπου τῆς ὕλης κάθε τεύχους καὶ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τοὺς τίτλους: Western Asia, Mission to the Armenians (Northern Armenians, Southern Armenians, Κιλικία), καὶ μετὰ τὸ 1860 κάτω ἀπὸ τοὺς τίτλους: European Turkey (Βούλγαροι, Ἀλβανοί), Central Turkey (Κιλικία), Eastern Turkey (Ἀρμένιοι, Ἀσσύριοι). Τέλος μετὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιον πόλεμο οἱ τίτλοι γίνονται: Near East Mission, Foreign Department-Turkey.

Οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν Ἑλλάδα περιορίζονται στὰ χρόνια 1831-1869 καὶ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο Mission to Greece.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀρχείων τῆς A.B.C.F.M. βρίσκεται σήμερα στὴν Houghton Library (Βοστώνη). Ἔχει μελετηθεῖ ἀπὸ Ἀμερικανούς καὶ Ἀμερικανο-αρμένιους γιὰ τὴν ἐθνικὴ τους ἱστορία. Πρόσφατα ἀσχολήθηκαν καὶ οἱ Τοῦρκοι (βλ. παρουσιάσεις τουρκικῆς βιβλιογραφίας ἀπὸ τὸν Στ. Ἀνεστίδη καὶ τὴν Πηνελόπη Στάθη). Παράλληλα ὁμως μὲ τὸ ὕλικό τοῦ ἀρχείου

ἀξίζει καὶ ἡ μελέτη τοῦ περιοδικοῦ *Missionary Herald* ποὺ τελικὰ ἀποδεικνύεται ἓνα πραγματικὸ «ὄρυχέιο» κοινωνικῶν, πολιτιστικῶν καὶ ἄλλων εἰδήσεων τοῦ ἑλληνικοῦ, κυρίως ὁμῶς τοῦ μικρασιατικοῦ χώρου γιὰ 100 ὁλόκληρα χρόνια (1821-1922). Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ εἶναι ἐλάχιστα γνωστὸ στὴν ἑλληνικὴ βιβλιογραφία (πρβλ. Φ. Ἡλιοῦ, *Ἡ ἑλληνικὴ βιβλιογραφία 1800-1863. Προσθῆκες-Συμπληρώσεις, Τετράδια Ἑργασίας*, τευχ. 4, Ἀθήνα 1983, σσ. ι-ιη'). Τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ μελέτη τοῦ περιοδικοῦ προέρχεται καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο δράσης τῶν ἱεραποστόλων. Ἡ ἴδρυση ἱεραποστολικῶν σταθμῶν ἢ ὑποσταθμῶν προϋποθέτει ἐμπεριστατωμένη ἔρευνα τῶν ἱεραποστόλων καὶ ἀνίχνευση τοῦ χώρου μὲ τὴ συνεργασία πάντα ντόπιων ὁδηγῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συγκεντρωθοῦν οἱ σχετικὲς γεωφυσικὲς, κλιματολογικὲς, δημογραφικὲς, οἰκονομικὲς, πολιτιστικὲς καὶ ἄλλες πληροφορίες. Συχνὰ ἡ ἐγκυρότητα τῶν πληροφοριῶν ἐπαληθεύεται καὶ ἀπὸ πληροφορίες ταξιδιωτικῶν ὁδηγῶν ἢ ἀπὸ περιηγητικὰ κείμενα. Λειτουργώντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο σὰν «κατάσκοποι» κυριολεκτικὰ ἀποτυπώνουν (ἀπὸ τὸ 1821 ὠς τὸ 1850) τὶς μεγάλες πόλεις τῶν παραλίων Σμύρνη, Κωνσταντινούπολη (κέντρο τῆς Ἱεραποστολῆς στὴν Τουρκία), Τραπεζοῦντα καὶ τὴν παρακείμενη ἐνδοχώρα τους. Ἔρχονται στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ προσηλυτίσουν τοὺς Ἑβραίους. Περιπλανῶνται σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τῆς Βιθυνίας. Μετὰ τὸ 1850 ἀφοῦ ἔχει ἀναγνωρισεῖ τὸ προτεσταντικὸ «μιλλέτι» (American Protestants ἢ American Christians) μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ ἄγγλου πρεσβευτῆ στὴν Πύλη Lord Stradford Canning de Redcliffe διεισδύουν στὴ μικρασιατικὴ ἐνδοχώρα. Ἀρχικά, ὅπως καὶ οἱ ἀντίπαλοι καὶ συνοδοιπόροι τοὺς Ἰησοῦιτες, ἰδρύουν σταθμοὺς μόνο στὰ ἐμπορικὰ-ἀγροτικὰ κέντρα τῆς ἐνδοχώρας (Ἀϊντάμπ στὴν Κιλικία, Τοκάτη, Σεβάστεια, Καισάρεια, Χαρπέρτη στὴν Ἀρμενία). Ἀπὸ ἐκεῖ ἀργότερα προχωροῦν βαθύτερα ἕως τοὺς ἀραβόφωνους τῆς Βόρειας Μεσοποταμίας (Μαρντίν). Καταγράφουν λοιπὸν πολλὰ στοιχεῖα καὶ γιὰ τὸν ἑλληνισμό τῶν ἐμπορικῶν κέντρων τῆς Ἀνατολίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ νησίδες τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπομονωμένες στὰ ὑψίπεδα τῆς Ἀρμενίας (οἰκισμοὶ μεταλλωρύχων κοντὰ στὴ Χαρπέρτη καὶ τὸ Ντιαρ-μπακίρ) ἢ στὸν Ἀντίταυρο τῆς Κιλικίας.